

INTERDISCIPLINARY JOURNAL OF DECADENCE STUDIES

Volume 5, Issue 1

Summer 2022

Lesya Ukrainka's 'Your Letters Always Smell of Withered Roses' (1947): A New Translation

Stephen Komarnyckyj

ISSN: 2515-0073

Date of Acceptance: 1 June 2022

Date of Publication: 21 June 2022

Citation: Stephen Komarnyckyj, 'Lesya Ukrainka's "Your Letters Always Smell of Withered Roses" (1947): A New Translation', *Volupté: Interdisciplinary Journal of Decadence Studies*, 5.1 (2022), 92–94.

DOI: 10.25602/GOLD.v.v5i1.1624.g1738

volupte.gold.ac.uk

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License.

Goldsmiths
UNIVERSITY OF LONDON

Lesya Ukrainka's 'Your Letters Always Smell of Withered Roses' (1947):
A New Translation

Stephen Komarnyckyj

Lesya Ukrainka (1871-1913) was a Ukrainian poet, dramatist, and political activist, who transformed Ukrainian literature by expanding its range to include a whole array of characters from classical mythology, scripture, and world literature. 'Your Letters Always Smell of Withered Roses' is one of several pieces, unpublished during her lifetime, written after she met and fell in love with Serhiy Merzhynsky in 1897 while both were receiving treatment for tuberculosis. It is likely to have been composed in November 1900. Ukrainka was a staunch believer in her country's freedom and worked with her brother to promote Ukrainian literature and translation of foreign classics into Ukrainian. Her strong female characters toppled the patriarchal model of the literature of the time, yet she remains one of the most under-translated authors of her day.

'Your Letters Always Smell of Withered Roses'

Lesya Ukrainka

Your letters always smell of withered roses, my poor faded flower. Your light and delicate fragrances are like the memory of some lovely, past dream. And nothing so affects my heart now like these fragrances, which subtly, delicately, but irrevocably, irresistibly remind me of what my heart foretells, and what I do not want to, and cannot believe. My friend, my beloved friend, you who were created for me, how can I live alone now that I know another life? Oh, I knew yet another life full of some sharp, piercing sorrow and anguished happiness that burned and tormented me and compelled me to break my hands battering, battering against the ground in a wild desire to die and disappear from this world, where happiness and sorrow are so madly interwoven... and then both happiness and sorrow were suddenly broken off, like the weeping of a child, and I saw you. I had seen you before, but never so transparently, and now I came to you with all my soul, like a child weeping goes into the arms of one who pities her. It's nothing that you never embraced me, it's nothing that between us there is no memory of kisses, oh I will

come to you from the closest embraces, from the sweetest kisses! Only with you am I not alone, only with you am I not on foreign ground. Only you can save me from myself. I know that you will lift everything that wearies me, everything that torments me, with your slender, trembling hand... it trembles like a string... you will drive away everything that darkens my soul with the rays of your gleaming eyes... oh, there are no such eyes among those hardened to life... these are eyes from another land...

My friend, my friend, why do your letters smell so of withered roses?

My friend, my friend, why can't I, when it is so, pour over those hands of yours, hands of yours, that tremble like strings, my hot tears?

My friend, my friend, will I die alone? Oh, take me with you and let the white roses wither over us!

Perhaps you have some other dream, without me? Oh, my darling! I will create a world for you, a new world fashioned of a new dream. I began a new dream of life for you, I died and resurrected for you. Take me with you. I am so afraid to live! I do not want to live for the price of new youth. Take, take me with you, we will go quietly amidst a whole forest of dreams and, little by little, we will both be lost in the distance. In the place where we have lived, let the roses wither, wither and smell like your beloved letters my friend...

I stretch my hand through the darkness and into the space towards you: take, take me with you, that will be my salvation. Oh, save me, beloved!

And let the white, and pink and blue roses wither.

«Твої листи завжди пахнуть зов'ялими трояндами...»

Твої листи завжди пахнуть зов'ялими трояндами, ти, мій бідний, зів'ялий квіте! Легкі, тонкі пахощі, мов спогад про якусь любов, минулу мрію. І ніщо так не вражає тепер мого серця, як сії пахощі, тонко, легко, але невідмінно, невідборонно нагадують вони мені про те, що моє серце віщує і чому я вірити не хочу, не можу. Мій друже, любий мій друже, створений для мене, як можна, щоб я жила сама, тепер, коли я знаю інше життя? О, я знала ще інше життя, повне якогось різкого, проїнятого жалем і тугою щастя, що палило мене, і мучило, і заставляло заламувати руки і битись, битись об землю, в дикому бажанні згинуть, зникнути з цього світу, де щастя і горе так божевільно сплелись... А потім і щастя, і горе обірвались так раптом, як дитяче ридання, і я побачила тебе. Я бачила тебе і раніше, але не

так прозоро, а тепер я пішла до тебе всею душею, як сплакана дитина іде в обійми того, хто її жалує. Се нічого, що ти не обіймав мене ніколи, се нічого, що між нами не було і спогаду про поцілунки, о, я піду до тебе з найщільніших обіймів, від найсолодших поцілунків! Тільки з тобою я не сама, тільки з тобою я не на чужині. Тільки ти вмієш рятувати мене від самої себе. Все, що мене томить, все, що мене мучить, я знаю, ти здіймеш своєю тонкою тремтячою рукою, – вона тремтить, як струна, – все, що тьмарить мені душу, ти проженеш променем твоїх блискучих очей, – ох, у тривких до життя людей таких очей не буває! Се очі з іншої країни...

Мій друже, мій друже, нащо твої листи так пахнуть, як зів'ялі троянди?

Мій друже, мій друже, чому ж я не можу, коли так, облити рук твоїх, рук твоїх, що, мов струни, тремтять, своїми гарячими слізьми?

Мій друже, мій друже, невже я одинока згину? О, візьми мене з собою, і нехай над нами в'януть білі троянди!

Візьми мене з собою.

Ти, може, маєш яку іншу мрію, де мене немає? О дорогий мій! Я створю тобі світ, новий світ нової мрії. Я ж для тебе почала нову мрію життя, я для тебе вмерла і воскресла. Візьми мене з собою. Я так боюся жити! Ціною нових молодощів і то я не хочу життя. Візьми, візьми мене з собою, ми підемо тихо посеред цілого лісу мрій і згубимось обоє помалу, вдалині. А на тім місці, де ми були в житті, нехай троянди в'януть, в'януть і пахнуть, як твої любі листи, мій друже...

Крізь темряву у простір я простягаю руки до тебе: візьми, візьми мене з собою, се буде мій рятунок. О, рятуй мене, любий!

І нехай в'януть білі й рожеві, червоні й блакитні троянди.